

Gyümölcséről a fát

Ismét egy igen sokatmondó részlet a Szentírásból, amely arra a nyilvánvalónak tűnő dologra hívja fel a figyelmet, hogy miként a gyümölcséről ismerhetjük fel egy fa igazi értékét, így sok egyéb téren is segít ez az eligazodásban. A kertészeti tanácsadás példázata azonban ezúttal kemény hangon folytatódik. "A jó ember a maga jó kincseiből hozza elő a jókat. A gonosz ember pedig a maga gonosz raktárából hozza elő a gonosz dolgokat." (Mt. 12,35)

Láttunk már olyat, hogy valaki szép dolgokat beszél (főleg magáról), mégis élete és környezete egy romhalmaz. Ugyanakkor mások nem túl sokat reklámozzák magukat, mégis ajándéknak bizonyulnak a környezetüknek. Biztos, hogy mindig a gyümölcsök alapján ítéltük, ítéljük meg őket?

Vajon gondolkodtunk már azon, hogy mi milyen gyümölcsöket termünk? Ténykedésünkkel több lesz a béke, a szeretet, a jó, a szép és a hasznos a környezetünkben és embertársainkban?

Vagy esetleg gyümölcsünk fanyar, kemény és kesernyés? Milyen impulzusokat küldünk a világba, mint gyümölcsöket? Szeretetet, vigaszt, kedvességet, figyelmességet, irgalmasságot, együttérzést, vidámságot, stb.? Vagy inkább az Irigység, harag, káröröm, ijesztgetés, fenyegetés, botránkoztatás, rágalom és pletyka, stb.? Erről jut eszembe, bár soha nem tettem ilyet, hogy a divatos közösségi oldalakon, ahol a megosztás nem száll el, legfeljebb „moderálásra” kerül, milyen sokat mondó statisztikákat lehetne emberekről készíteni, hogy milyen gyümölcsöket osztanak meg embertársaikkal vagy az egész nyilvánossággal. De ajánlanám inkább mindenkinek, aki fent van, mielőtt másokat ítélné meg, hogy maguk megosztásaiból csináljanak statisztikát. Ennél nehezebb megítélni gyümölcsünket a való világban. Arra azért odafigyelhetünk, hogy amerre megfordulunk, változik-e az emberek hangulata? Vidámabbak vagy szomorúbbak lesznek? Békésebbek vagy idegesebbek? Barátságosabbak vagy ellenségesebbek? Önzőbbek vagy önzetlenebbek? Több lesz a szeretet vagy kevesebb? És sorolhatnám...

Ha arra a következtetésre jutunk, hogy nem tudunk jó gyümölcsöt teremni, akkor annak mi lehet az oka? Kevés eső, kevés napfény, kevés tápanyag korlátozza a gyümölcsök képződését? Esetleg gonosz gyomnövények, paraziták fojtogatnak és akadályoznak a növekedésben és ízes termések érlelésében? Miért nem tudunk termőre fordulni, jó hatással lenni a környezetünkre? Vagy éppenséggel nem is akarunk, mert a közelünkben állók nem érdemlik meg? Mert például nem kényeztetnek minket, nincs mit meghálálnunk, viszonzunk? Eljön valaha az idő, mikor a környezetünk kiérdemli gyümölcsünket? Ha igen, vajon mitől lesz arra érdemes?

Jézus vajon az arra érdemeseket pátyolgatta? A magukat(!) Isten figyelmére érdemesnek tartók (farizeusok, írástudók) épp azért haragudtak meg, mert inkább a társadalom legaljával foglalkozott. Mint mondta, a betegnek kell az orvos, nem az egészségesnek. Azonban ez nem jelentette azt, hogy az érdeemeseknek vagy éppen azoknak, akikkel egyáltalán nem is volt dolga az elrendelés szerint, ne adott volna, ha kértek (a beteg szolgálja miatt közbenjáró százados vagy a szintén beteg gyermekének gyógyulást kérő kánaáni asszony, stb.). De az elesetteknek és a bűnösöknek éppenséggel elébe ment.

Vajon nekünk is az arra érdeemeseknek kell teremnünk? Egyáltalán kik az érdeemesek a mi szemszögünkben? Akik megérdemelnék minket, a munkánkat, szeretetünket? Az őszinte templomjárók, akik szépet és jót tesznek a világunkkal, azok az érdeemesek? Vagy akiket éppen

magunk a saját értékrendünk alapján érdemesnek tartunk, mert valamiért kedvesek hozzánk, szeretettel fordulnak felénk, érdekeinket szolgálják ki? Természetesen, miért is vonnánk meg tőlük a gyümölcseinket, még ha nem is szorulnak rá? A nem éhezőknek is jót tesz az egészséges, ízletes gyümölcs. De a szerintünk érdemtelenek lehet, hogy éheznek és esetleg tudtuk nélkül is hiányt szenvednek a gyümölcsökben. Aki életében nem evett még jó gyümölcsöt, az nem éhezik rá, még ha nélküli is, mivel nem is tudja, hogy mit tesz a jó gyümölcs.

Szívesen adjuk-e gyümölcseinket a méltatlannak, bár ő az, aki a legjobban rászoruló? Hát igen, szívesebben azoknak adunk gyümölcseinkből, akik azt értékelik, esetleg még meg is hálálják.

Tudjuk-e úgy tenni a dolgunkat, hogy ne azoknak tegyünk, ill. ne csak azoknak tegyünk, akik nem szorulnak rá, bár értékelik és viszonzják, hanem az olyanoknak, akik nem is hiányolják, nem is értékelik, viszonzni nem is tudnák, viszont szenvedik hiányát?

Templomlépcső, 2018. augusztus